

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плъвенски Гласъ“ ще излиза всяка събота. Абонаментъ за година 6 лева, за половина 4 лева, а 3 месеца 2 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на първа страница на дума по 10 ст. Редакцията и администрацията се помъщава въ писалището на адвоката г. Ив. Ив. Доковъ. Всичко което се отнася до вѣстника, като пари, писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испраща до администрацията на вѣстника въ г. Плъвенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ ако бѫдатъ платени. Обявленията на г. Приставатъ по 3 ст. на дума.—Единъ брой 15 ст.

Капитанъ Стоянъ Торомановъ, на именій си день 27 Дек. (Степен. день) не ще приема посещение.

Христо Цвѣтковъ, на именій си день, 25-й Декември, нѣма да приема посещения.

Христо Трифоновъ извѣстява, че нѣма да приема посещения на именія си день, (Рождес. Христово).

Плъвенъ 21 Декември 1896 год..

Съ този брой 52 третата годишница на в. „Плъвенски Гласъ“ се свършила.

Не е да не знахътъ нашите читатели трудностите, съ които е съпражено издаванието на единъ политически вѣстникъ особено провинциаленъ, на каквото нашето общество е навикнало да гледа, като на посрѣдствени и като на такива газетки, които скоро поникватъ и скоро угасватъ. Това убѣждение трѣбва съ течение на врѣмето да се искоренява. Трѣбва да навикнемъ да поддържаме и мѣстните вѣстници, защото за насъ, които стоимъ далечъ отъ горѣщите страсти на столичните партизани, повече е интереса да поддържаме единъ мѣстенъ вѣстникъ, които стоимъ до насъ и знае подобрѣ мѣстните работи, отъ колкото онѣзи въ столицата, които иматъ по друго пред назначеніе. Съ скрѣбъ, че повечето отъ читателите съ избора се дѣлтъ Плъвенски окрѣгъ, едната трета не си е платила скромния абонаментъ **шестъ лева**. При тѣзи условия какъ може да се издава единъ вѣстникъ за когото всяка недѣля съ потрѣбни най малко 80 л.?

Ние мислимъ, че имаме пълно право да разсъвѣмъ това убѣждение на читателите ни, че нещо да излагаме защото скоро ще престане издаванието и пр., защото редовното му издаване и испращане на всички наши абонати, служи за доказателство, че нашето желание не е било само за недѣля или двѣ, както нѣкой насъкли като Наблюдател и др. но да запознаваме, какъ гражданитъ на Плъвенъ и окрѣгъ, за нуждите и подобрениета, които трѣбватъ, но и другите граждани на отечеството ни съ плѣвенски окрѣгъ. Ето защо, ние като сме рѣшили да продължаваме издаванието на »Плѣвенски Гласъ« и слѣдующата 1897 год. съ сѫщата програма, молимъ нашите читатели, особено приятелите да се погрижатъ и подновятъ абонамента си, а онѣзи които се дѣлътъ, да си платятъ дѣлътъ. Мислимъ че никой не е въ правото да отрича поне слѣдъ като истече годината.

Прѣдъ видъ, че съдѣржанието на вѣстника ще бѫде повече, рѣшихме да уголѣмимъ цѣната му, които ще забѣлѣжатъ читателите ни по горѣ, съ два лева повече.

Прѣзъ истеклата 1896 г., ние сме издали повече отъ двадесетъ притурки въ разни врѣмени, за които не сме земали нищо, това ни застави, а и самите расходи ни накараха да увеличимъ цѣната.

Като вѣстникъ съ направление чисто бѣлгарско-русофилско, ние се борихме въ течението на три години прѣзъ вѣстника, да прокараме и поддържаме тѣзи идеи. За наша радост и онази на читателите ни, всички дѣла сѫ на наша страна, въ наша полза. Сближенето ни съ езиковите народи, стана, една бѫдяща православна династия теже се увѣнча съ успѣхъ, като се миропомаза Негово Царско Височество Прѣстолонаследника **Борисъ**, и третия въпросъ на въпросите, а именно за врѣщанието на емигрантите офицери, и той е рѣшенъ, тѣ както го диктуваха истинитъ интереси на страната. Съ това знаме дѣржано

отъ шефа на партията гн. Д-ръ Стоиловъ, ние ще вървимъ напредъ, ще се боримъ да разбиваме онази тѣмнина, която подъ булото на горѣщъ либерализъ иска да докара единъ кървавъ режимъ като опизи на Стамболова.

Бѣлгарски народъ е сътъ на тиранията, частно плѣвенски гражданинъ помни онази грозна дата 27 Септември 1887 г., когато да испълни звѣрското си желание Стамболовъ изби толкова невини избиратели! При тѣзи условия, трѣбва ли ние да имъ даваме рѣка, трѣбва ли да идемъ да се съединявамъ съ сопаджинътъ, които расплакаха хиляди майкъ?! Не, далечъ отъ насъ такива партизани, отъ тѣхъ-бѣгание като отъ чума.

Като свършиваме съ тѣзи думи послѣдния брой на третата година, ние благопожелаваме на всички наши читатели и съмиленици весело прекарване свѣтлите празници **Рождество Христово**, а особено **новата 1897 година**.

Шамаръ слѣдъ шамаръ.

Помнятъ читателите ни, че слѣдъ позорното изгонване отъ властта на тиранията Стамболовъ, венчката стамболовска папъчка бѣше заревала изъ ялонитъ на **Свобода**, че го огънъ гори Бѣлгария, че изъ градищата, селата даже и въ пай затхненитъ колиби се вършили неимовѣрни звѣрства надъ беззащитните бѣлгарски даноплатци, оставени отъ правителството на произвола на нѣкакви си шайки, които ги трепяли, горѣли, бияли и избивали, и то само и само, защото хората общали падналия тиранинъ, а пакъ правителството имало за цѣль по този вандалски начинъ да искорени стамболовщината, която била пустнала дѣлбоки корени мѣжду населението, а особено въ срѣдата на интелигенцията. Тѣзи небивалици за да проявятъ по сътресяще впечатление, кружока на патентованитъ **патриоти** около **Свобода** бѣше опреѣдѣлилъ цѣлата трета страница подъ насловъ **анархия** и въ този отдѣлъ се печатахъ телеграмми изъ разни кюшета, коя отъ коя съ по страшно съдѣржание. Ония, които знаехъ и познавахъ стамболовската папъчка отъ какви елементи състои, и знаехъ и нейната морална стойност до каквътъ градус на безобразието е достигнала, необрѣщахъ особено внимание върху анархическата отдѣлъ на **Свобода** по проста причина, че напълно бѣхъ увѣренъ, че почти всички телеграмми и дописки съ подобно съдѣржание се фабрикуваха въ София въ домътъ на падналия кърволакъ.

Съ този родъ дѣйствия стамболовщината се стремеше да постигне дѣлъ нѣща: първо да се прѣстави прѣдъ Короната и вѣнкашния свѣтъ, че слѣдъ като се отнесе властта изъ рѣкъти на патронътъ ѹ, Бѣлгария е плавнала въ пламаци и се е обѣрнала на касапница, и второ, да се убѣди западъ, който да застави княза, да даде отново юздитъ на управлението на Стамболова, единствено лице да управлява вандалска Бѣлгария.

Ако Короната и народа не искаше и да знае какво дращи стамболовщината въ органътъ си, по проста причина, че имаше възможностъ да провѣри, както и провѣряваше истинността на всяка една телеграмма и дописка, и слѣдователно всички тѣзи небивалици неможехъ да произведятъ върху имъ онова влияние, което кръвницътъ очакваше, то нѣкон отъ прѣдставителите на чуждестванната преса, неприятелски настроена противъ течението на работите слѣдъ 18-и Май се въсползвахъ отъ случая и почнахъ да хра-

ниятъ съотечествениците си съ сѫщите лжии, съ които искаше и Стамболовъ отново да се докона до властта.

Кой не помни и не е чувалъ за кореспонденцията на софийския кореспондентъ на в. **Таймсъ** — Баучеръ, която произведе голѣмъ шумъ и роптане, както въ Англия така сѫщо и другадѣ изъ западна Европа? Този своего рода господинъ безъ забикалки чисто и ясно съобщава въ редакцията на речението вѣстникъ, че правителствените шайки избрали сумма турци изъ Делиормана по проста причина, че тѣзи бѣлгарски граждани не били съчувствали на правителството, но на Стамболова, и че правителството ако и да имало за всичко извѣршено извѣстие, но си правило оглушки и глѣдало прѣзъ пръсти на тѣзи възмутителни звѣрства. Върваме да се съзнаемъ отъ кой источникъ е черпалъ нахалния англичанинъ тѣзи съвѣдения!

Баучеръ биде принуденъ съ факти да докаже онова, което е съобщилъ въ редакцията на **Таймсъ** и той се лута, придруженъ отъ кречеталото А. Краевъ — пародентъ прѣставител отъ пасмината на сенаджийтъ — изъ шуменско, ескиджумалийско, османпаазарско и пр. за да дирхъ и намѣрхъ гробовете на избитите отъ п

телствената шайка (к. п.) **Свобода**, и върхъ неговъ лутане и дирене се увѣнча съ пъленъ неуспѣхъ по проста причина, че всичко съобщено отъ Баучера бѣще низка лжжа и подла клѣвета. На много мѣста населението е глѣдало въ лицето на Баучера и сѫжника му Краева, като на хора, на които мѣстото е въ лудницата, а не мѣжду обществото.

Ордието на стамболовщината, таймсовия кореспондентъ, като неможа да представи доказателства за писаното, въ самата Англия се здоби отъ общественото мнение съ заслужений епитетъ **низокъ къмъвѣтникъ** и биде заставенъ неусетно да напустне Бѣлгария, а кречеталото Краевъ слѣдъ този патриотически подвигъ, не съмѣше да си подаде главата изъ шуменските улици, защото всѣкой считаше за унижение да се срѣщне съ патриоти отъ този родъ.

Интрагата не даде ожидаемъ плодъ, клѣветниците получихъ отъ обществото заслужената награда, пѣснициата бѣ доста силна защото отдѣлъ **анархия** изчезна **яко димъ** изъ колоните на фараша **Свобода**. Всѣкой, който е слѣдилъ развитието на нашите политически борби, по право е предполагалъ, че този урокъ ще послужи за пазидание въ бѫдуще време на всички онѣзи политики, които въ политически борби злоупотрѣбляватъ съ печата, но за жалостъ трѣбва да се признае, че коренитъ пустнати отъ стамболовщината намѣриха добра почва и въ други елементи, а което е най осаждително, че въ такива, които до гдѣто бѣхъ на властъ, публично осаждахъ стамболовщината, че клѣветата и лжата не сѫ срѣдствата, чрѣзъ които да се води политическа борба. Думата ни е за така наречените радослависти. Не се мина много врѣме слѣдъ излизанието на г. г. Радославова и Пешева изъ кабинета на г-на Стоилова, ето че и органъ на тѣзи господи почна да копира безъ никакво изменение охранителята **Свобода**. За да бѫдемъ справедливи трѣбва да го признамъ, че Радославовъ **Народ. Права** въ много отношение прѣвъходствувахъ **Свобода**. Тукъ му е мѣсто да се отбелѣжи, че до гдѣто бѣхъ на властъ, тѣ четихъ на хората мораль, а щомъ станахъ опозиция обѣрнахъ листото. Много на далечъ не трѣб-

ва да се връщаме. Разгърнете, който брой обичате на „Нар. Права“ прѣди и слѣдът изборитѣ за селските и градските общински съвѣти, и вий ще срѣщнете какви ли нещѣнъ опашати лжии. Такъ шайки, такъ кръвь и пожаръ, тогозъ убили, оногозъ ранили, едикойси управителъ туй направили, оия началикъ онуй направилъ, тирания, беззаконие и тѣмъ подобни олили и дивотии! Калфата излѣзе по ербът отъ майстора, сѫщото може да се каже, че и сопаджията Радославовъ прѣвосходствува въ лжитѣ майстора си — съюзникъ Свирча!

Резултата обаче на изборитѣ, лепна втора плѣсница на лжитѣ и клѣветиците. Съюзът на бѣслката съ сопата на 18 Августъ и 1 Септемврий биде разбитъ въ дребезги отъ правдата и законността.

Мислимъ, че нещѣ утѣхкимъ читателитѣ си ако кажемъ нѣколько думи и за двамата русофилствующи водители: либерала русофилъ г. Цанкова и русофилъ-демократъ г. П. Каравелова. Тѣзи двама господиновци отидохъ, та се удавихъ като циганина край брѣга. Въ прѣдѣвечернето на изборитѣ за народни прѣставители, и тѣхнитѣ органи тръгнахъ по предначетания отъ баба „Свобода“, пѣхъ.

Слѣдъ като „неострушимия старецъ“ плювурхъ памята и гробоветѣ на изблатитѣ си приятели и демократа Каравеловъ забрави страданиета си, то естествено неможеше и друго да се очаква. „Свѣтлина“ и „Знаме“ викахъ до Бѣга че властъ не имъ давала просторъ за агитация при всичко, че и умразния крадецъ Петковъ — тѣхенъ съюзникъ, обиколи цѣла почти Бѣлария за да агитира.

Считаме за излишно да споменемъ въ даденитѣ случаи за агитационнатѣ обиколки на г. Цанковъ и П. Каравеловъ, тѣ сѫ всѣкому извѣстни. Защо викахъ и се оплаквахъ, и оплакватъ тѣзи г.-да, когато не имъ се прѣпятствува да агитиратъ за себѣ си и приятелитѣ си прѣдъ народа, че попита нѣкой? Отговора е твърдѣлъ лесенъ — защото пропаднахъ въ изборитѣ, а да клѣветиши и злословишъ политическия си противникъ, е животния балсамъ на нашите бѣлгарски либерали. Това е добенничото. Ако Цанковъ и Каравеловъ неспособни са да избегнатъ криви, а не власъта, които даде най широка свобода.

Но плѣсницата, която съюзниците получихъ отъ народа на 17-и Ноемврий, да ли ще послужи за урокъ на тѣзи двама господиновци, и да ли ще имъ даде да разберътъ, че народа не е стадо овце, за да се повѣде подиръ имъ за чернитѣ имъ само очи? Нека разберътъ, че тѣ сами по себе си безъ послѣдователи, неструватъ нито луда тютюнь. Какви русофили сѫ тѣ, когато е очевидно, че само за ишатъ правътъ опозиция на правителството, което е по русофилско отъ тѣхъ. Ако неустранимия старецъ е русофилъ а не патентованъ шарлатаникъ, и ако Каравеловъ е тоже русофилъ а не демагогъ, то времето му е сега да го покажатъ на дѣло — „да похлонатъ и ще имъ се отвори“, въ противенъ случай, искамъ да съществува тѣзи г.-да, че народа е сътъ на шарлатанства и демогогства, и че той се нуждае отъ миръ и тишина, и въ удобенъ случай ще имъ лепне още една плѣсница.

По дружеството „Развитие“.

Извѣстно е на всички граждани, че въ градът ни съществува отъ нѣколько години едно женско дружество, което за сѫщеление инос името: „Развитие“. За жалостъ памиратъ се граждани — карени (ако те се наричатъ), които счitатъ себѣ си толкова всѣможщи и до всичка египетъ самонадѣяни въ всичко да испълняватъ цѣльта на дружеството, та съ прѣзреніе говорятъ, че нѣматъ нужда отъ искреннитѣ граждани: учителки — гладници (ако ги наричатъ нѣкой отъ коренинитѣ граждани) и отъ нѣкой коренинци (— цинциарки). Нѣ ний би попитали уважаемитѣ коренинитѣ граждани, отъ гдѣ е този капиталъ на дружеството (3000 лева), ако не отъ щедрите пожертвувания на цинциарките; отъ трудъта на гладниците и на не коренинитѣ граждани? Нека коренинитѣ граждани попитатъ съвѣтъта си, ако имать такава, коя е виновницата да се състави това дружество и сега, когато дружеството бѣше заспало летаргически сънъ, кой стана причина да се сѣтятъ, че имать друж-

жество въ градътъ, което се казва „Развитие“? Бихме ги попитали въ другитѣ градове дружествата всѣ отъ коренинли граждани ли сѫ съставени? Съ този си сепаратизъмъ коренинитѣ граждани дали не докачатъ и почетната прѣдѣдателка на дружеството, понеже и тя не е коренина гражданска. На страна този егоизъмъ и сепаратизъмъ, а на работа ще кажемъ иной, понеже Плѣвенъ е останалъ много далеко въ всѣко отношение. Близо е Видовъ-день който ще каже, че единътъ безъ другитѣ немогжть.

Б. Р. Ние на драго сърдце даваме мѣсто на тази дописка отъ „Ч“ като се присъединяваме и ини съ миението, се това дружество е видяло само едно добро отъ учителките и другитѣ временно пребиващи госпожи. Тамъ гдѣто не-вежеството тържествува, тамъ гдѣто женското общество не е достатъчно развито, тамъ всѣкога се появява такъвъ глупавъ сепаратизъмъ, какъвътъ искатъ да затепватъ нѣкой невѣжди. На тѣзи крикания не бива да се обрѣща внимание отъ страна на тѣзи конто сѫ обвинявътъ, нека тѣ продължаватъ съ куражъ дѣлото и да бѫдятъ увѣрени, че правото ще бѫде на тѣхна страна. Дѣрмонитѣ ще прѣснѣтъ кжлициата. Това е и истинското прѣдназначение и на учителки и на развититѣ наши граждани.

Г. Плѣвенъ. Окр. Управителъ е испратилъ до г. г. общинскитѣ кметове въ плѣвенското Окръжно етъдущето окръжно:

ПЛѢВЕНСКО
ОКРЪЖНО УПРАВЛЕНИЕ

Одѣл. Адмир. Полиц.
№. 5126.

7 Декември 1896 год.

гр. Плѣвенъ.

До Господина

общински кметъ.

На всичца ни е още прѣсна въ памята грозната опасностъ, която сѫ битише надъ отечеството ни прѣзъ 1885 година, когато неприятеля по единъ хайдушки начинъ бѣше прѣминалъ границата ни и бѣше почти готовъ да нахлуе въ столицата ни и отъ тамъ да започне да ни диктува най унизителни и тѣжки условия за сключваните миръ, нарушенъ не по наша вина; че бѣзладенъ нашата храбра войска, която макаръ още млада и искалена въ бойове, показа тогава чудеса на бойното поле и защищти честта на татковината ни. Ноще съмнение, всичца сега се гордѣме съ това и има защо; ить сѫщеврѣменно не трѣба да забравяме и за тия наши братя, които прѣзъ това врѣме сложихъ костиѣ си на бойното поле. Дадената въ този случай жертва отъ тѣхъ прѣдъ олтаря на отечеството, е пай скжната и незамѣнна съ нашо друго, защото имота сѫ пакъ снечелва, ить това, което тѣ изгубихъ не се вече възвръща. Дѣйствително, смъртта е една печална загуба за човѣка, ить пакъ да умре за отечеството си, то е да изгуби човѣкъ памята си прѣзъ една славна и прѣкрасна смъртъ.

Каго съвѣтеници на това събитие, наша длѣжностъ е да се постараеме, щото да оставиме споменъ на нашето погомство и да овѣковѣчимъ памята на тия наши братя, които въ тия тѣжки за отечеството ни врѣмена съ отворени грди излѣзохъ срѣдъ неприятеля и въ борбата съ него паднахъ на бойното поле.

Рѣшението на г. г. офицеритѣ отъ туханниятъ полкъ, да взематъ инициативата за въздигане, прѣзъ доброволни пожертвувания, памятникъ въ гр. Плѣвенъ за падналитѣ войници отъ той полкъ прѣзъ иная година, е такъвъ благороденъ и похваленъ актъ, щото отъ особения прѣпоръжка нѣма нужда. Управлението ми е напълно увѣрено, че всѣки бѣлгаринъ, въ жилитѣ на когото тече истинска бѣлгарска кръвъ, нѣма да откаже да поднесе своята лепта за тая похвална и свѣтла цѣль, още по вече, както казахъ и по горѣ, като съвѣтеници, то съ нашите скромни пожертвувания, ще спомогнеме за въздигане памятникъ, когото ний, сега живущитѣ, щомъ поглѣднеме, ще ни напомни мили и незабравими още лица: синове, братя, внуци, на даже и бащи, които за защата на отечеството си намѣрили смъртта си далекъ отъ настъ, на бойното поле.

Причесе, иетрѣбва да съ скжиме тамъ, гдѣто си нѣма мѣсто, а съ щедритѣ си пожертвувания да спомогнеме, щото този памятникъ да стане, колкото е възможно, по вѣликолѣпенъ.

Назади съмъ отъ частните пожертвувания, за

които цѣль нужднитѣ покани се испратени до г. г. общинскитѣ кметове своеврѣменно, управлението ми, има честь да помоли г. г. общинскитѣ съвѣтници, въ селска община, щото при гласуване бюджета на общината за идущата 1897 год., да прѣвидятъ една сума поне отъ лева за тая цѣль, която своеврѣменно, слѣдъ утвѣрдението на бюджета, да бѫде испратена въ управлението ми, за прѣпращанието ѝ по принадлежностъ.

И. Д. Плѣвенски

Окр. Управителъ: Геор. Д. Великовъ.

Секретарь: Вакаловъ.

ХРОНИКА.

* * Въ понедѣлникъ на 9-и того една депутация отъ 40 души народни прѣставители е поднесла на Негово Царско Височество Княза отговора на тронното слово. Н. Ц. Височество е приеъл комиссията много благосклонно и казалъ, че пакъ ще се внесатъ въ Народното Събрание търговскитѣ договори и исказалъ желание да види просвѣтенитѣ духове на народното прѣставителство да дадятъ по-скоро на страната търговскитѣ улѣспеня и напрѣдъка. Слѣдъ това прѣставителътѣ бидохъ поканени на закуска.

* * Съобщаваътъ, че търговския договоръ мѣжду Австралия и Бѣлгария, сѫщо и приложенитѣ въ него декларации билъ подписанъ отъ министра Голуховски и бѣлгарскитѣ делегати: Д-ръ Станчова и Серафимова.

* * Въ Варна и Бургасъ сѫ се устроили руски складове за газъ и други руски производствения.

* * Въ засѣданietо си отъ 11 того Народното Събрание е утвѣрдило произведенитѣ на 17-и Ноемврий избори за народни прѣставители отъ плѣвенската и луковитската окръжии.

* * На 6-и того по случаи имей денъ на Н. В. Всероссийски Императоръ Николай II Александровичъ, въ катедралната църква св. Краль въ София слѣдъ Божественната литургия се отслужилъ и олагатѣлъ молебът за дѣлъгоденствието на Н. В. Царъ. На молебна сѫ присъствували: Тѣхни Царски Височества Княза и Княгинята, г-да министрите, г-да дипломатическите агенти и почти всичкитѣ народни прѣставители, находящи се въ София. Слѣдъ молебена е имало приемъ въ двореца на руското дипломатическо агенство. Мѣжду поканенитѣ гости били сѫ и народнитѣ прѣставители отъ плѣвенския окръжъ. Г-нъ Чариковъ, руски дипломатически агентъ, особено внимание е обѣрналъ на г-да плѣвенскитѣ депутати, съ които любезно е говорилъ нѣколько врѣме. Г-нъ Чариковъ е единъ отъ многото руси, които сѫ зели участие въ освободителната война, предъ Плѣвенъ; той ималъ много добри въспоминания за Плѣвенъ и плѣвеници, и исказалъ желание, че ако му се удаде удобенъ случай да го посети.

* * Келешъ — Петковия синъ — Свирчо, отъ нѣколько време пасамъ се запретналъ въ фараштѣ си „Свобода“ да гризи краката на окръжния управител Г-на Великова. Въ всѣкото почти брой, на тѣзи мръсна газета, се срѣщатъ разнитѣ епитети, съ които професионални хайдутинъ Свирчо, кичи личността на г. Великова.

Ограбилъ ли е г. Великовъ хазната и бѣднитѣ софиянци, както що сѫ направили развратника Свирчо и компанията му кръвника — Стамболовъ, та за кражба да е билъ осажддалъ и лѣжалъ въ затвора, та тогава да го наричатъ катилъ? Ако развратника Петковъ притѣжаваше поне една милионна частъ отъ честностъта и патриотизма на г. Великова, то ний никакъ не бихме се възмутили отъ язика и повѣдѣнието на този окапалъ отъ развратъ политически разбойникъ. Но единъ хайдутинъ като Петкова, единъ развратникъ, когото жена му го е напустила, защото не е могла да бѫде хладнокръвна зрителка на блудствата му съ Мара и ней подобни жени, да сѣдне и да се подгавря съ честъта и положението на хора, на които папука не е достоенъ да обѣрне, това е врѣхъ на безобразието. Ний би съвѣтвали разбойника Свирчо да си посъбере ума и устата, защото и търгънието си има своятѣ граници. Да незабравя този сархоншикъ, че има хора, които тукъ така не си май поплюватъ.

* * Съ свойствената на всички стамбалисти нахалност и безочливост, и единъ сляпъ „зрител“ от гр. Плъвенъ се е напихалъ въ колоните на фараща за всички мръсотии въ „Свобода“ да описва какъ сж били произведени изборите за народни представители въ Плъвенъ. Този къровъ „зрител“ види се да е предполагалъ, че броя въ който ще се печати изложението му нещо да достигне и до въ Плъвенъ, та за туй си е позволилъ да испълни цѣли двѣ колони отъ фараща съ небивалици. Слѣнца „зрител“ за да даде по голѣмо значение на лжитѣ си, той задава 7, и словомъ седемъ въпроса, на които за »въстановление на истината« (к. п.) иска да му се отговори. Ний ще отговоримъ на всички тѣзи 7 въпроса на „зрителя“ и това ако го правимъ, то го правимъ, за да запушимъ устата на безсъвестните лжци отъ соя на плѣвенския зрителъ. Почваме прочее:

1-во). Нахално лжже плѣсенски зрителъ, че е имало стражари и агенти на самитѣ врата на изборната зала. Стражари имаша на улицата, далечъ отъ изборното място и никой отъ тѣхъ не се доближи до вратата на залата. Шайкаджитѣ, за които говори „зрителя“ бѣхъ въ рѣдовете на прѣводителствените отъ Табакова обанкротели политики, а не въ изборната зала. Не ли приятелитѣ на „зрителя“ всячески се старахъ да произведятѣ скандалъ, и по този начинъ да се компромитира избора? Не бѣше ли Тодораки Цвѣтковъ, който отъ улицата викаше на прѣдсѣдателя на бюрото: Марко бе, Марко бе, искаш войска за да разгони народа, защото ний всичко сме около 20 души и неможемъ да направимъ нищо!

Не опитали се яхърдията Табаковъ заедно съ Кривошията отъ Рибенъ да нападне бюрото, но като видѣ дебелия край намѣри за по добре да уфейка?

По сѫщия начинъ и способъ неопитахъ ли сж да произведятѣ скандалъ и разните: Каравановци, Топаловци и тѣмъ подобни сопаджии, но и тѣмъ не се удаде? Очевидци на тѣзи похождения бѣхъ всички избиратели отъ Плѣвенъ и околията, та хората видѣхъ, че шайката въ рѣдовете на опозицията, а не г. гапата за а.

2). Лжже „зрителя“ че окол. началникъ се закапвалъ на хората. Тоже лжже, че нѣкой му се бѣль оплаквалъ, че е битъ, а той ужъ свивалъ рамена.

3). Управителя ако се е явилъ на изборното място, то той го е направилъ по покана на прѣдсѣдателя на бюрото, който бѣше пощърклялъ. А ако е глѣдалъ отъ кѫщата си, която е срѣщу изборното място, намѣ се чини, г-н зрителю, че това не е престъпление.

4). Военна помощъ не се даде на прѣдсѣдателя, защото той не я иска съгласно прѣднисанията на закона отъ една страна, а отъ друго, защото нѣмаше нужда отъ нея, тъй като, избора си вървеше мирно и тихо. Военна помощъ искаше отъ улицата Т. Цвѣтковъ и яхърдията Табаковъ, а не изборното бюро.

5). Безсъвестно лжже зрителя, че сж се късали бюлетините на избирателитѣ, и се замѣнявали съ други, „отъ нашите“. Такъвъ способъ на изборъ се извѣрши когато искарахъ изъ урните Табакова, който съ пристъствието си въ оградата на Народ. Събрание го искверни, а не и сега.

6). Инспектора безнае да ли е имало преоблечень нѣкой учитель въ селски дрѣхи между избирателитѣ за да ги бие. Ако е имало такъвъ, кажете го кой е този учитель, а не тукъ тѣй на мѣри да казвате, че бѣль нѣкой си Кучовъ или Куновъ? Майсторъ клѣветникъ се билъ „зрителю“!

7). Отъ вашата пасмина управители, нахални „зрително“ сж стрѣляли мирните избиратели, но онѣзи врѣмена минаха безвѣзвратно. Ако искашъ да лочишъ кръвъ, чакай да въскрѣсне Стамболовъ и наложи се до насита.

Въ сегашно врѣме изборите произвеждатъ избирателитѣ, а не управителитѣ и войската, и ако избора въ Плѣвенъ не е послужилъ като картина, то ти тогава не си билъ „зрителъ“ както се наричашъ, а безсъвестенъ лжецъ.

* * Фараща „Свобода“ твърди, че въ врѣме на избора за народ. прѣставители въ гр. Плѣвенъ, между бититѣ, билъ и Агаци Сеизовъ. Ний се позанинтересовахме да узнаемъ каква доза отъ истина съдѣржа въ себе си това твърдение, и отъ

устата на самия Агаци Сеизовъ чухме, че той не билъ нито съ прѣсть бутнатъ отъ нѣкого. За възстановление на самата истина г. Агаци Сеизовъ има думата.

* * Единъ приятелъ има загатва да му отгадаемъ, кой е прѣставителя на хаплювщината въ сегашното Народно Събрание. Ние за да испълнимъ желанието му, бѣзъзме да му отворимъ, че прѣставителя на хаплювщината е — дингиль алмака Иовъ Титоровъ.

* * Едно очилото добиче, отъ нѣколко врѣме насамъ изъ мѣханикъ и кафенетата е начнало да мучи като бѣсно: ту по адресса на тогозъ, ту на оногозъ. Ний би съвѣтвали господаритѣ на този испански воль да му посвирятъ ярема, защото ако го оставягъ безъ надзоръ може да побѣснѣ и тогава язъкъ за храната, която му се е давала!

* * Не разбираме откѣдъ происхожда злобата и на в. „Социалистъ“ срѣщу наше. Не се минава брой да не ни обвини въ фондофилство и пр. нѣща, които се въртиятъ само изъ мозъците на неговите редактори. И този порнографически парцалъ, който надминъ по порнография всички до сега вѣстници има смѣлостта, нахалността и безочливостта да обвинява въ тѣзи пороци другите вѣстници, които въ нравствено отношение стоятъ много по високо отъ него. Кой е фондофилъ — ний ли или „Социалистъ“, е извѣстно всѣкому. Този дрипѣль, който постоянно ратува срѣщу обществения строй, за когото нѣма добри закони въ страната, който ограбва спестените парици на стотините нещастници, които деноницно си вадятъ очитѣ, за да ги спестятъ, има безочливостта да ни обвинява въ фондофилство! И какво по голѣмо фондофилство отъ вашето? Ний благородно расчитамъ на нашите срѣдства, и аборната, не ограбвамъ бѣдните работници съ разни лъжливи обѣщания и фiktivни облаги, затова не сме фондофили, а вий съ такива, защото ограбвате и послѣдния залигъ на бѣдния работникъ, за да ратувате за нѣкакви съ фiktivни облаги, за каквито и хаберъ имате. Вие съзнателно развръщавате работническата класа, която вслѣдствие вашите съвѣти, отъ денъ на денъ се повече повече се деморализира.

Прѣстанете и вий заблудители да ни обвинявате; огледайте се въ собствените си дѣла и мръсотии и тогава говорете за другите.

* * Въ послѣдния брой на в. „Учителски Другъ“ срѣщаме едно запигване, отправено къмъ Г-на Инспектора на Плѣвен. Учеб. Окръгъ, защо не сж отворени още вечерните училища. Чудио и жалко запитване. Ний съобщавамъ на тѣзи г-да, на които прицѣлната точка е инспекторството, че тѣзи училища въ повечето села сж открили. Знаятъ ли тѣзи г-да, колко прѣчки и спѣни се срѣщатъ при откриванието на тия училища? Нека не мислятъ и се самообълъзватъ, че съ една сама блага дума ще може да се направи това, за което много пажи се изисква голѣмъ трудъ и врѣме. Това им кара да мислимъ, че тѣзи г-да нѣматъ понятие за трудностите, съ които е съприженено отварянето на тия училища.

* * Въ сказката, която се чете въ недѣля, на 8 т., учителътъ Мошевъ, като говорѣше за учителското движение каза, че тѣ (дружеството), не били партизани на отдѣлни личности, а на идеи. Кои сж тѣзи идеи, на които служихъ тѣзи господи, защо не ги открихъ и на събравши се, за да ги знаятъ? Всѣко замѣлчаване дава поводъ да се мисли, че тѣ трѣба да сж съ , защото, ако не бѣхъ такива, нѣмаше защо и да ги замѣлчаватъ, а ако не такива, то партизански, което така сѫщо не прави честь. Това послѣдното е повѣрно, защото тукъ се напомни и за нѣкакви облаги обѣщавани отъ властуващи прѣди двѣ години.

* * Отъ нѣколко врѣме насамъ сж отворени вечерни училища въ града ни, и нѣ доброжелателитѣ, които съ обявления канѣхъ гражданитѣ да ги посѣщаватъ, не фигуриратъ никандъ. Защо? Отговора е много лѣсъ. Защото тѣзи училища сж отворени по распореждането на г-на Инспектора на Плѣвен. Учеб. Окръгъ, който има контролъ надъ тѣхъ. На доброжелателитѣ не имъ понася това, защото въ този случай нѣма за тѣхъ лаври. Ето сега всичко става ясно, което казахме по рано, — че тѣзи господи не ги боли толкова много за хората, колкото за постиганието на онѣзи цѣли, които ний осъдихме като преж-

девремени и още като млади, които се стараихъ да вършатъ всичко само да спечелятъ лаври и да се прѣпоръжватъ за инициатори на всичко.

* * Слухъ се прѣскаи въ града, че г-нъ Гого Ив. Вацовъ по настоящемъ членъ при тукашния Окр. Съдъ намѣрявалъ да си даде оставката отъ длѣжността и да поеме водителството на консервативната партия въ градътъ ни. Ний, които имаме щастието да познаваме по отъ близо г-нъ Гога, неговитѣ умствени способности: умъ море, акжъ брѣсначъ, пъргавината му, красноречието, сладкодумството и убѣдителното му слово, още отъ сега съмъ да честитимъ на нашите консерватори новия имъ водителъ. Той вѣрваме, че ще може да постави консервативната партия на онѣзи висота, която като партия би й подобавало да заѣма място между борящите и у насъ партии. Спорѣдъ нашето мнение г-нъ Гога по отдавна трѣбаше да земе това рѣшене, но по-добре но късно, отъ колкото никога, казва една французска поговорка.

— Съобщаватъ ни отъ **Ловечъ** че „албановски герой“ Зуйбаровъ придруженъ отъ училищния инспекторъ г-на Кърчмарова, прѣдсѣдателя на постоянната комисия г-на Дамиана Ненова и градския кметъ г-на Петра Серева, бѣль заминалъ за София. Дописника ни расправя, че „героя“ прѣди да тръгне, направилъ си бѣль единъ доста дългичакъ списъкъ отъ служащи, които щѣль бѣль да пайди отъ служба. За паждните щѣль да съдѣйствува инспектора Кърчмаровъ, който пѣкъ, за да се повиши, ималъ бѣль нужда отъ прѣоржката и съдѣйствието на „героя“.

Понататакъ ни се казва, че г-нъ Неновъ заминалъ за София просто по разходка, а пѣкъ г-нъ Серевъ съ мисия да кандардиса г-на М-ра Теодорова да се откаже отъ ловчански мандатъ и да преноръжаль него - (Серева) за бѫдащъ народенъ прѣдставителъ. Ний за сега правимъ само едно извлечение отъ писмото, което мислимъ въ единъ отъ идущите броеве изцѣло да обнародваме, разбира се, като си направимъ по него и своятѣ бѣлѣшки.

— г. Бѣлиновъ въ брой 13 на своята „Законностъ“ пакъ се закача за г-на Маркова. Онова, което в. „Знаме“ преписва г-ну Маркову, и „Законностъ“ го препечатва до колкото ли знаемъ съдѣржа въ себе си една доза отъ истина. И памъ е извѣстно, че г. Марковъ тръгна отъ Виена съ ученически легионъ за бойното поле, но въ Ломъ изчезна позавѣтно гдѣ; знаемъ тоже, че той като воененъ прокуроръ много пажи го прекаливалъ, ний знаемъ още много други работи, които може би г. Бѣлиновъ и редакцията на „Знаме“ да познайтъ, но тукъ въпросътъ е да бѫдемъ послѣдователи въ съжденията си относително минали дѣла и дѣйствия на едно лице: т. е. да пѣ бѫдемъ за едни майки а за други машехи. Може би сърдечно да се вѣзмущава г. Бѣлиновъ отъ дѣлата на Маркова и да не лицеемъ, но съ какво ще ни убѣди, когато ний виждаме, че той пѣ послѣдователъ и справедливъ въ повѣдението си. г. Бѣлиновъ напримѣръ защо се потайва, ба даже пѣщо повече защо подпиша телиграми и заявления до князъ и министри заедно съ татарсуратлията Стайкова, които е лика-прилика на Маркова? Нали г. Бѣлиновъ се гнуси отъ хора съ минало като на Маркова защо тогава ако е справедливъ и послѣдователъ, не държи такава линия на повѣдение и спрямо хубосника Стайковъ? Повече послѣдователност и справедливост г. Бѣлиновъ за да не ставате съмѣщенъ.

* * Отъ София съобщаватъ, че повика на прѣдъ съдъ госпожа Стамболова въ качеството на свидѣтелка отказала да даде какви — годъ показания относително убийство на мажътъ ѹ. Г-жа Стамболова казала само, че тя нищо друго познае, съмъ че когато се вѣрнала у дома си, заварила мажътъ си облыпъ въ кърви. Позата и повѣдение на госпожата били много „театрални“ предъ съдътъ; репетиции види се да е правила госпожата у дома си подъ ревизорството, когато лоптишъ язици казватъ, на келенъ Петковия синъ — Свирча.

За писмото, което Стамболовъ предадъ на Фонъ Маха, испитания бѣлгарски доброжелателъ, което писмо Фонъ Махъ прѣдалъ на съдътъ въобще се говори, че то е било писано отъ Стамболова въ нетрезвено положение, или же въ послѣдний градусъ на умопомрачение.

Ефекта, когато стамболовицата е очаквала да произведе това клеветническо писмо, не се удава.

Въ пондълникъ на 16-и того начинали пренята по дългото.

* Въ Неделя на 15-и того въ градът ни се извършиха изборите за съдебни заседатели. Всички избрани лица са членове на народната партия. Както въ всички избори, така също и въ този, стамболовицата се опита да произведе скандал, но и тоя път брадвата удари на камикъ.

Избора се извърши мирно и тихо вопреки желанията и насилията на напитъ фалшив политики.

** Бюджета за 1897 год. е внесен за разискване въ народното събрание и на 17 т. м. се почнати генералните дебати. Върва се че днес 20 т. м. ще бъде приетъ, когато представителството ще бъде распушнато до 10 Януарий по случай предстоящите празници.

** Изборът за народните наши представители г. г. **Димитровъ** и **К. Михайловъ** се утвърди отъ народното събрание. Имало констестация, но толкова несъстоителна, щото произвела смехъ не само у г. г. представителите, но и въ ложите които са намерили се смехъ на особното мнение дадено следъ изборът на хапни записка Марко.

** На 14 т. м. вечерта тукашното учителско тѣло представи въ читалищния салонъ музикално-литературна вечеринка въ полза на бъдните ученици. Както музиката, така и другите роли се испълниха доста сполучливо, което прави честь на учителското тѣло. Многото посетители станаха причина щото да станатъ нѣкакъ недоразумения които надъваме се като неволни да се уравнятъ. Мислимъ че учителите ще се извинятъ въ случая, ако даже и да са прави, защото като представляватъ въ полза на бъдните и да е станало нѣщо ще искатъ извинение, кое то въ интереса е да бъде.

** Когато нашиятъ вѣстникъ бъде на расположение на читателите, въпросът на въпросът шумния емигрантски въпросъ ще бъде решенъ отъ народното събрание. Въ положение сме да извѣстимъ, че е прието една всеобща амнистия на всички офицери емигранти като имъ се счете и съдътъ въ Русия. Съ това се използва единъ тръбъвъ въпросъ. Следъ това, България ще тръгне въ пътя на своето мирно развитие. Ние бѣхме увѣрени и прѣди както сме написали въ нашия вѣстникъ, че ще се убѣдятъ въ истината, въ нуждата отъ да се разрѣши въпросът въ тази смисъл и нашите висши офицери, които малко негодуваха. Една сънходителност отъ тѣзи които се намѣрватъ на чело на работите за другарата, които за нещастие стоятъ толкова години въ чужбина, бѣше необходимо. България тръбва да прибере синовете си за да извлече полза ако такава можатъ припесе, въ която не се съмняваме. Въ замѣна на това възвращане, представителството се е обѣщало, за идущата година да не намалива заплатите на военни и гражданска чиновници.

* Получихме едно писмо испратено отъ настоятелството на учител „Дружество „Бр. Миладинови“ като опровержение на антрафилето, което бѣше помѣтно въ единъ отъ по-прѣдните броеве на вѣстника ни. Въ това писмо между другото ни се напомня, че не сме имали право да напишемъ, че това дружество игнорира право на другите учителите, които не са членове. Ний пакъ поддържаме своето, защото „закона за народното просвещение“ е прѣдъ насъ и въ него ясно е казано, кой отваря тия училища и кой удробява програмата, по която ще се прѣподава въ тѣхъ. При това ни се задава въпросъ, какъ да се именувало дружеството. Но този въпросъ ний никакъ не говорихме въ поменжтъто антрафиле, та не считаме и за нуждно да обясняваме това.

Номѣжду другото въ писмото се говори и за нѣкакво си пророчество — че членовете на дружеството подъ булото на доброжелатели се явили съ звездни пѣли. Ний имахме прѣдъ видъ и другите доброжелатели отъ този родъ, които подъ булото на доброжелатели се помѣжихъ да деморализиратъ нѣкакъ и други заинтересани и по аналогия съ тѣхъ, като земахме прѣдъ видъ, че и нѣкакъ измежду сегашните младежи учителъ, съ надеждами съ сѫщите идеи на социализма, допуснахме това заключение, нѣ дай Богъ да се не сѫдне. Ний ще бѫдемъ първигъ, които ще похвалимъ това

Отговоренъ Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

дружество, ако то се ограничи само съ достиганието на онѣзи цѣли, които си е поставило за девизъ съ обявленето не излиза изъ тѣхните рамки.

Послѣдна новина.

Съобщаватъ, че редакторъ на в. „Свѣтъ“ г-нъ Комаровъ телеграфически е отговорилъ на писмото на г. Цанкова и го упрекава въ непатриотизъмъ за гдѣто се е съединилъ съ останките на стамболовицата.

Г-нъ Комаровъ хвали г-нъ Стоилова и каза Цанкову, че той тръбва да земе примеръ отъ повѣдението, достойството и благородствието на г. Стоилова, който благодарение на честността му и популярността ту тути редъ и спокойствие въ България.

Телеграммата на г-на Комарова произведе много дълбоко и задоволно впечатление всичкиму.

НОКАНА

№ 5.

Настоятелството на женското дружество „РАЗВИТИЕ“, кани желаещите Г-жи и Г-ци да се събератъ на 22 т. м. въ недѣля слѣдъ отиускъ на Божествената Литургия, въ Дѣвическото Св. Николайско училище гдѣто ще се разискватъ нѣкакъ дружествени въ проси и ще се прочете научна статия.

Илѣвенъ, 20 Декември 1896 год.

Прѣдседателка: Иванка Ив. Докова.

Секретарка: Ан. Димитрова.

ВАЖНО

за Коледа и Нова година
отъ ФАБРИКАТА НА ПРАВО до КОПУВАЧА.

Нашата фабрика продава направо и това ни дава възможност за големи отстъпки, тъй като стоката се прѣдава безъ посрѣдници. А всички знаятъ, че добива на златарътъ, или на бижутера е големъ, понеже той не може да продаде много часовници на дени, а между туй има много разноски, които тръбва ежедневно да посрѣща; естественно съ прочее, че той тръбва да спечели на единъ часовникъ отъ 5 лева до 250 лева.

Нашия специалитетъ е само фабрикация на срѣбърни и златни часовници ремontoаръ. Единъ часовникъ безъ ключъ е най-практичното съврѣменно изпамѣрване. Намѣсто да се дира изъ джобоветъ ключа за курдисване часовника, пакъ и да го намѣри, той ще бѫде нахълченъ съ прахъ, ремontoара не иска ключъ; само се навие нѣколко пъти въ края, гдѣто се привърза, и свършено.

Нѣма съмѣнѣние, че всички, които веднъжъ е ималъ ремontoаръ, нѣма да пожелае да има друга система часовникъ.

Нашите часовници се признаватъ въ цѣлъ свѣтъ за най-добри и съ прѣимущество прѣдъ другите, защото работятъ точно, защото са солидни, и защото — което е по-важно — тѣ са най-евтини.

Нашата фабрика съществува вече отъ 1852 г. и тя има свѣтовно реноме и е наградена съ най-високите награди отъ най-важните наложени.

Нито единъ часовникъ не се испушта отъ фабриката ни, прѣди да бѫде грижливо прѣглѣданъ и прѣдварително опитанъ; съ една рѣчъ, часовника бива пригответъ тѣй, щото веднага да може да се употребява.

Всички часовници са поставени въ хубаво изработена кутия, послана съ коприна, въ която е приложена и писменна гаранция за три години.

Всички купувачъ има право въ единъ срокъ отъ 6 мѣсесца да ни повърне часовника, който не би работилъ точно.

Всички поржчки се испращатъ безплатно, т. е. поржката се прѣпоръчва съ заплатената пощенска такса и съ митото, както за България, тѣй и за Сърбия, Черна Гора, Стара Сърбия, Босна, Херцеговина, Приморе, Банатъ, Бачка, Сремъ и всички други земи на свѣта.

Ноправките на часовника до 3 години ще ставатъ безплатно, стига да се испрати въ нашата Лондонска фабрика.

Его послѣдните цѣни на чисто и безъ шконто (отбивъ):

А. Срѣбъренъ часовникъ безъ ключъ (ремontoаръ) дамгосано срѣбро съ 6 рубии и съ

кристално стъкло, ягъ и траенъ 15 л.

А. А. Същи часовникъ, съ двойни срѣбърни капаци, гравиранъ елегантно 23 л.

В. Златенъ часовникъ безъ ключъ (ремontoаръ) злато отъ 18 карата, дамгосанъ, ягъ съ 13 рубии съ златни или стоманени показалци и малки втори капаци извѣтъ, хубаво гравиранъ капаци съ гладко полирano сърдце или пакъ съ врѣзани монограми, съ букви, вѣници и т. н. 45 л.

В. Б. Същи часовникъ, както и подъ В., съ ягки двойни капаци отъ 18 карата злато, много елегантенъ и да работи съврѣменно добре 60 л.

С. Роялъ хронографъ, отъ 18 карата злато, най-хубава, трайна и солидна работа 90 л.

С. С. Същи часовникъ, съ двойни и много ягки капаци отъ 18 карата, искусно гравиранъ съ гладко полирano сърдце или пакъ съ врѣзани монограми, съ букви, вѣници и др. 125 л.

Д. Империалъ хронометъ въ календарь показва: деня, недѣля, мѣсецъ и датата съ 18 рубина, бѣсвѣтъ и сподѣлъ най-послѣдните изнамѣрвания. Тоя часовникъ е най-остърѣтенствования до сега, и който у никого другого не може да се купи по-долу отъ 500 лева; нашата цѣна му е само 250 л.

Всички наши часовници са изготвени въ дѣвѣ разни величини — големи и малки (за маже и жени) безъ да има разлика въ цѣната.

Стари часовници, старо злато и срѣбро (строено или не) приемаме съ най-голема цѣна, ако ни се прати по пощата.

Плащанието за поржките може да бѫде съ чекове или по-българската Банка или съ пощенски записи (даже и съ пощенски марки за малки сумми) било изъ България, или пакъ отъ която и да било друга държава, но винаги прѣпоръчени и адресирани до г. директора.

Молимъ всички наши почитатели мюшерии, да написватъ точно и ясно адресите си, когато правятъ поржки, за да не посльдватъ погрыпки и дълга кореспонденция.

Намѣрението ни е да задоволимъ мюшерите си, защото знаемъ отъ опитъ, че най-добра та прѣпоръжка за нашата работа ще бѫде, ако онѣзъ, които веднъжъ са купили отъ насъ, ще прѣпоръчатъ сѫщото и на приятелите и на познайниците си да сторятъ сѫщото.

Адресата да бѫде: Господину

C. M. Hosali,

7 Red Lion Court,

London, E. C.

Сѫщо тѣрсимъ за всѣко място интелигентиче лице за нашъ агентъ. Той нѣма нужда да разбира отъ нашъ занаятъ, нито тъкъ тръбва да напушта досегашното свое занятие. Добра заплата и комисиона. Добъръ случай за единъ солиденъ младежъ или за една жена.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

на вѣстникъ

„ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ“

за 1897 год.

Който ще излазя по сѫщата программа и форматъ еженедѣлно въ сѫбота.

Цѣната за година 8 лева.

За половинъ година 4 лева

Молимъ всички наши абонати да прѣбързатъ и ни съобщатъ съ отворени карти желанието си да го получаватъ, за да можемъ своевременно отпечати адресите имъ

ИЗВѢСТИЕ

Желаете ли да си поржчате визитни картички за настуващите коледни празници или за НОВАТА 1897 година, идете въ печатницата на БР. СТ. БОЯДЖИЕВИ въ г. Плѣвенъ, гдѣто ще намѣрите картички, каквито Вий най-прѣпочитате.

Цѣната имъ е НАЙ-ЕФИНА.

Печатница на Бр. Ст. Бояджиеви — Плѣвенъ.